

words หนึ่งร้อยปีก่อนเหตุการณ์ใน A GAME OF THRONES

A KNIGHT OF THE SEVEN KINGDOMS

อัศวิน แห่งเจ็ดราชอาณาจักร

พีรทพส ๗๒๕

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน แกรี จิอานนี ภาพประกอบ

words

words without boundaries

อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร

A Knight of the Seven Kingdoms

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

พิททพร

แปล

แกรี จิอานนี

ภาพประกอบ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร
A Knight of the Seven Kingdoms

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 2015 by George R. R. Martin

Illustrations copyright © 2015 by Gary Gianni

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8749-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการต้นฉบับ นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ
บรรณาธิการ ชนมณ วังทิพย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ้น
ศิลปกรรมปก สิริรัตน นวลนุ่ม • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
พิสูจน์อักษร จิรพรรณ เผื่อนพั่งงา

แต่ร่ายา โกลเด้น
สำหรับรอยยิ้มสดใสและภาพอันงดงาม
-จีอาร์อาร์เอ็ม*

แต่การทำสิ่งอันดีงามสูงส่งและแด่เซอร์ดังกี่ในตัวเราทุกคน
-จีจี**

* จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียนเรื่องนี้

** แกรี จิอานนี ผู้เขียนภาพประกอบเรื่องนี้

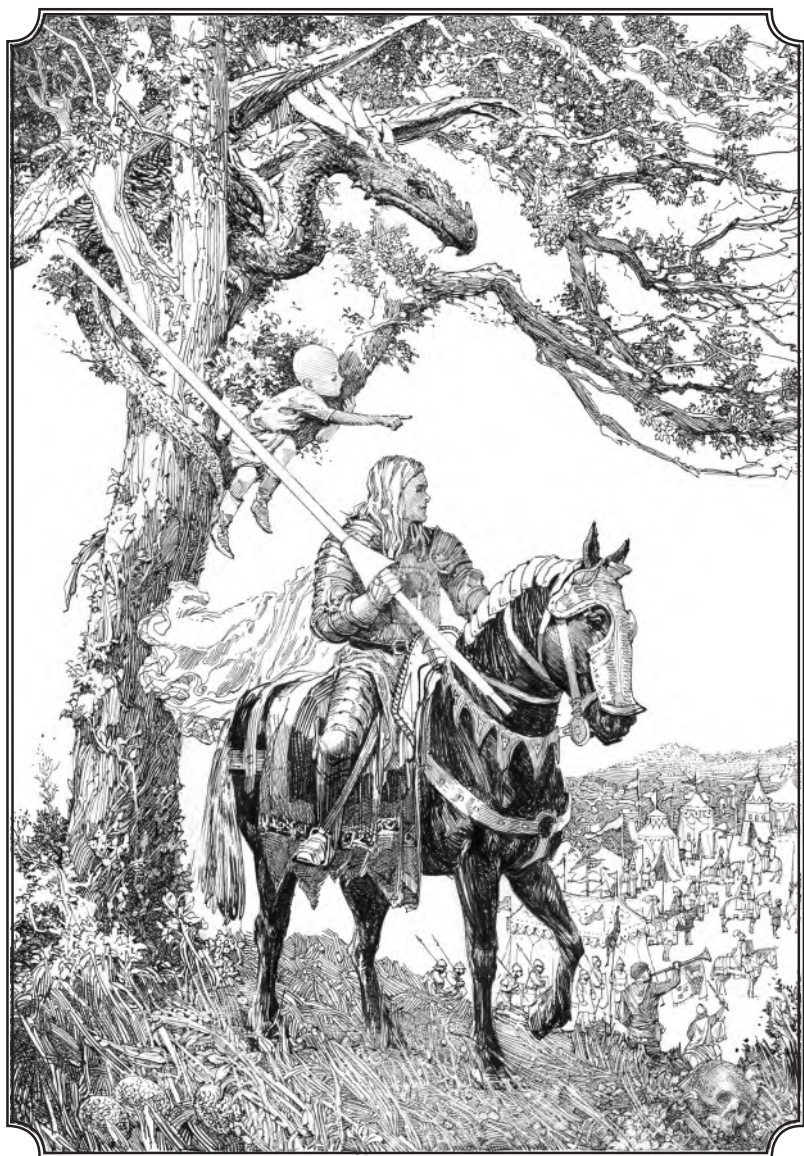
คำนำสำนักพิมพ์

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซี ชุด *มหาศึกชิงบัลลังก์* ออกมาแล้ว 5 เล่ม จากที่กำหนดไว้ 7 เล่ม และในระหว่างที่สองเล่มสุดท้ายยังเขียนไม่เสร็จ เขาก็ได้เขียน *A Knight of the Seven Kingdoms* หรือ *อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักรเล่มนี้* ออกมา

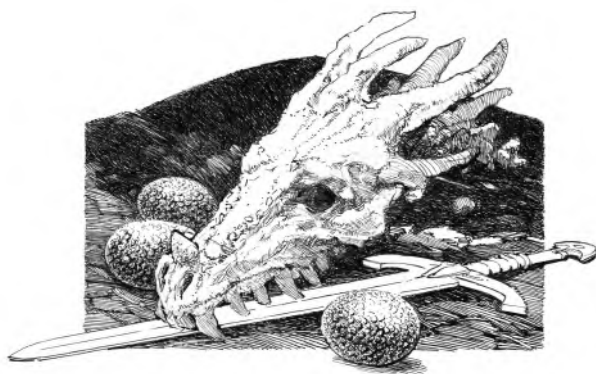
อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวสเทออส ก่อนเหตุการณ์ต่างๆ ใน *มหาศึกชิงบัลลังก์* ราวหนึ่งร้อยปี

ด้วยภาพประกอบสวยงามฝีมือเกรี จิอันนี ศิลปินนักวาดภาพประกอบแนวแฟนตาซีฝีมือเยี่ยมที่สุดคนหนึ่งในยุคปัจจุบัน เวิร์ดส์ เชื่อว่า *อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร* จะช่วยดับกระหายของบรรดาแฟนๆ *มหาศึกชิงบัลลังก์* ได้พอสมควรระหว่างรออ่านสองเล่มสุดท้าย

words

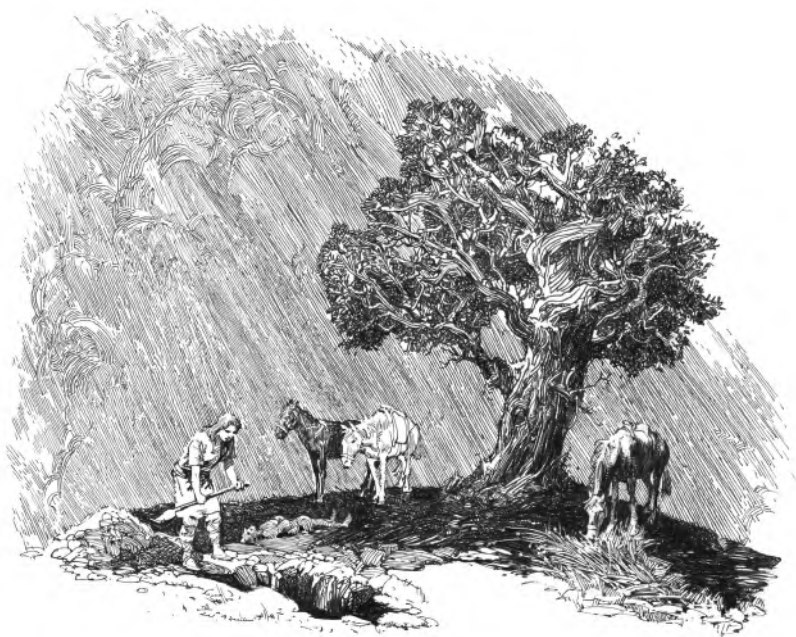

อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร

อัศวินพเนจร

เรื่องราวต่อไปนี้จะเกิดขึ้นประมาณหนึ่งร้อยปีก่อนเหตุการณ์ที่บรรยายไว้
ในเกมล่าบัลลังก์

ฝนฤดูใบไม้ผลิทำให้ดินนุ่ม ดังกิ้งจึงขุดหลุมฝังศพได้ไม่ยาก เขาเลือกตำแหน่งทางทิศตะวันตกของเนินเขาลาดต่ำเพราะชายชราชอบมองดูอาทิตย์ลับฟ้าเสมอ “หมดไปอีกวัน” เขาจะถอนหายใจออกมา “และใครจะรู้ว่าวันพรุ่งนี้จะนำพาอะไรมาให้เรา วามั้ย ดังกิ้ง”

อ้อ วันพรุ่งนี้นำพาฝนที่ทำให้พวกเขาตัวเปียกโชกมางล่ะ และวันถัดมาก็นำลมกระโชกเปียกแฉะมาให้ และวันต่อมาก็นำความหนาวเย็นมา เมื่อถึงวันที่สี่ ชายชราก็อ่อนแรงเกินกว่าจะขี่ม้า และบัดนี้เขาก็จากไปแล้ว แต่เมื่อสองสามวันก่อนหน้าเขายังร้องเพลงขณะที่พวกเขาขี่มาอยู่เลย เพลงโบราณเกี่ยวกับการเดินทางไปหาหญิงงามที่กัลล์ทาว์น แต่แทนที่จะร้องว่ากัลล์ทาว์น เขากลับร้องถึงแอชฟอร์ดแทน ไปเกิดไปแอชฟอร์ด ไปชม

แม่สาวงาม ฮีโให้ ฮีโฮ ดังก็คิดเศร้าๆ ขณะชุดหลุม

เมื่อหลุมลึกพอ เขาจึงอุ้มร่างชายชราขึ้นมาในอ้อมแขนและพาไปที่นั่น ชายชราเป็นชายร่างเล็กผอมบาง เมื่อถอดเสื้อเกราะโซ่ถักด้วยยาวถึงเข่า หมวกเกราะและเข็มขัดคาดดาบออก เขาก็ดูหนักไม่มากไปกว่าใบไม้สักหนึ่งกระสอบ ดังก็สูงเกินอายุมาก เด็กหนุ่มมีโครงร่างใหญ่เทอะทะผมเผ้ารุงรัง อายุสิบหกหรือสิบเจ็ดปี (ไม่มีใครแน่ใจว่าเท่าไหนแน่) ตัวสูงใกล้เคียงเจ็ดฟุตมากกว่าหก และเพิ่งจะเริ่มโตมีเนื้อหนังเท่านั้น ชายชราชมเขาอยู่บ่อยๆ ว่าเขาแข็งแรง เขาใจกว้างมอบคำชมให้อยู่เสมอ เพราะนั่นคือทั้งหมดที่เขาให้ได้

เขาวางร่างชายชราลงที่ก้นหลุมและยื่นเหนือร่างนั้นอยู่ครู่หนึ่ง กลืนฝืนอวลในอากาศอีกครั้ง เขารู้ว่าควรจะกลบหลุมก่อนที่จะฝนจะตกลงมา แต่จะให้ให้กลบดินลงบนใบหน้าแก่ชราเหนือยลำนั่นก็ยากนัก *ควรจะมึนนักบวชอยู่ที่นี่จะได้กล่าวบทสวดให้เขา แต่เขากลับมีแค่ข้า* ชายชราสอนดังก็ทุกเรื่องที่เขารู้เกี่ยวกับดาบ โล่ และทวน แต่เรื่องสอนคำพูดนั้นไม่ค่อยได้เรื่องเลย

“ข้าก็อยากทิ้งดาบทำนไว้ให้หอรกนะ แต่มันจะขึ้นสนิมอยู่ในดิน” ในที่สุดเขาก็พูดออกมาเป็นเชิงขอโทษ “ปวงเทพจะมอบดาบเล่มใหม่แก่ท่านเองละมั้งข้าว่า ข้าไม่อยากให้ท่านตายเลย ท่านเซอร์” เขานิ่งไป ไม่แน่ใจว่าต้องพูดอะไรอีก เขาไม่รู้จบบทสวดใดๆ ไม่รู้จบบทเพราะชายชราไม่ชอบบทสวดเท่าไรนัก “ท่านคืออัศวินที่แท้จริง และท่านก็ไม่เคยหุบตีข้าเวลาที่ข้าไม่สมควรโดน” เขาพูดออกมาจนได้ในที่สุด “ยกเว้นแต่ครั้งนั้นที่เมเดนพูลเด็กรับใช้ที่เรือนพักแรมนั้นต่างหากที่กินพายของแม่มายคนนั้น ไม่ใช่ข้า ข้าบอกท่านแล้ว แต่นั่นไม่สำคัญแล้วละตอนนี้ ปวงเทพโปรดคุ้มครองท่านด้วยท่านเซอร์” เขาเตะดินลงไปในหลุม แล้วเริ่มกลบให้เต็มตามขั้นตอน ไม่ยอมมองไปยังสิ่งที่อยู่ตรงก้นหลุมเลย *เขาอยู่มานาน ดังก็คิด อายุน่าจะใกล้เคียงหกสิบมากกว่าห้าสิบ จะมีคนสักกี่คนกันเชื่อว่าที่พูดเช่นนั้นได้* อย่างน้อยเขาก็อยู่มานานพอได้เห็นฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง

ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยไปทางทิศตะวันตกขณะที่เขาให้อาหารม้า ซึ่งมีด้วยกันสามตัว ม้าหนุ่มหลังแอ่นของเขา ม้าพันธุ์เล็กของชายชรา และธันเดอร์ ม้าศึกที่ชายชราจะขี่เฉพาะเวลาประลองยุทธ์และในสนามรบเท่านั้น

พอม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่ที่ไม่คล่องแคล่วและแข็งแรงอย่างที่เคยเป็น แต่ยังคงมีแวตาสดใสและหัวใจที่ตุตัน แถมมันยังมีค่ามากกว่าสิ่งอื่นใดที่ตั้งกเป็นเจ้าของอีกด้วย ถ้าข้าชายฉันทเดอร์กับเจ้าเซสตันต์เดมา พ่วงอานม้ากับบังเหียนไปด้วย ข้าก็จะมีเหรียญเงินมากพอที่จะ...ดังกัซมวดคิ้ว วิธีชีวิตเดียวที่เขารู้จักคือวิถีของอัศวินพเนจร ซึ่งมาจากปราสาทแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งรับจ้างทำงานให้ท่านลอร์ดคนนั้นที่คนนี่ที่ ต่อสู้ในการศึกของพวกเขา กินอาหารในห้องโถงของพวกเขากะทั่งสงครามจบลง จากนั้นก็ออกเดินทางไปที่ใด บางครั้งบางคราวก็มีการแข่งประลองยุทธ์ด้วยแต่ไม่บ่อยเท่า และเขาก็รู้ว่าอัศวินพเนจรรายกลับกลายเป็นโจรในช่วงฤดูหนาวอันเร็นแค้น แต่ชายชราไม่เคยทำดังนั้น

ข้าหาอัศวินพเนจรอีกสักรายที่ต้องการอัศวินฝึกหัดมาดูแลม้ากับเช็ดขัดชุดเกราะก็ได้ เขานึก หรือไม่ว่าไปเมืองไหนสักแห่ง ไปเล่นนิสพอร์ด ไม่ก็คิงส์แลนด์ แล้วสมัครเป็นหน่วยพิทักษ์นคร หรือไม่ว่า...

เขาเอาสมบัติของชายชราไปสุ่มรวมกันไว้ที่ใต้ต้นโอ๊ก ถูผ้าใส่เงินมีเหรียญกวางเงินอยู่สามเหรียญ เหรียญเพนนีทองแดงสิบเก้าเหรียญ และโกเมนบินๆ อีกหนึ่งเม็ด เขาก็เหมือนอัศวินพเนจรแทบทุกคนที่ทรัพย์สินสมบัติทางโลกส่วนใหญ่ผูกติดอยู่กับม้าและอาวุธ บัดนี้ดังกัครอบครองเสื้อเกราะโซ่ถักตัวยาวถึงเข่าที่เขาขัดสนิมออกเป็นพื้นครึ่ง หมวกเกราะเหล็กไร้กะบังหน้ามีรูจมูกบานและรอยบุ๋มตรงขมับซ้าย เข็มขัดดาบทำจากหนังสีน้ำตาลแตกๆ และดาบเล่มยาวในฝักทำจากไม้และหนังสัตว์ กริช ใบมีด และหินลับมีดเกราะแข็งและเกราะคอ หวนคี่ยาวแปดฟุตทำจากไม้แอชกลิ้งติดปลายด้วยเหล็กแหลมอันตราย และเกราะไม้โอ๊กขอบโลหะที่มีรอยขีดข่วน มีตราของเซอร์อาร์ลันแห่งเพนนีทรีเป็นรูปจอกเหล้าติดปีกสีเงินบนพื้นสีน้ำตาล

ดังกัมองไปที่โล่ หยิบเอาเข็มขัดดาบขึ้นมาและมองไปที่โล่อีกครั้ง เข็มขัดนั้นทำขึ้นสำหรับสะโพกผอมแห้งของชายชรา เขาไม่มีวันคาดได้เลยเสื้อเกราะก็เหมือนกัน เขาเอาฝักดาบร้อยกับเชือกปอผูกรอบเอวตัวเองแล้วชักดาบยาวออกมา

ใบดาบนั้นตรงและหนัก ทำจากเหล็กกล้าอย่างดีที่สุดในปราสาท ดำไม้

พันทับด้วยหนังนุ่ม ปุ่มปลายด้ามดาบทำจากหินสีดำขัดเงาเรียบเนียน แม้จะเป็นดาบเรียบๆ แต่มันก็ให้ความรู้สึกเหมาะสมมือ และดังก็ยังรู้ด้วยว่ามั่นคง แต่ไหนเพราะเขาเป็นคนลึบและลงน้ำหนักกับมือหลายต่อหลายคืน ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน มันเหมาะสมมือข้าเหมือนๆกับที่เคยเหมาะสมมือเขา เขานึกกับตัวเอง และที่ทุ่งแอสฟอร์ดมีการประลองยุทธ์

สวิตฟุตมีจังหวะเท้าที่นุ่มนวลกว่าเจ้าเซสตันด์เฒ่า แต่ดังก็ก็ยังปวดเมื่อย และเหนื่อยล้าเมื่อเขามองเห็นเรือนพักแรมอยู่เบื้องหน้า มันเป็นอาคารสูงข้างลำธารทำจากดินเหนียวและไม้ แสงสีเหลืองนวลที่สาดออกมาจากหน้าต่างข้างเชิญชวนเสียจนเขาข้ามผ่านไปไม่ได้ ข้ามีเหรียญเงินสามเหรียญ เขาบอกตัวเอง มากพอที่จะกินอาหารดีๆ สักมื้อและเหล้าเอลมากเท่าที่ข้าอยากจะได้

ขณะที่เขาลงจากม้า เด็กชายตัวล่อนจ้อนผู้หนึ่งก็โผล่ขึ้นมาจากลำธาร พร้อมน้ำหยดตุงๆ และเริ่มเช็ดตัวด้วยผ้าคลุมไหล่สีน้ำตาลเนื้อหยาบ “เจ้าคือเด็กคอกม้าหรือเปล่า” ดังคำถาม เด็กชายดูอายุไม่มากไปกว่าแปดหรือเก้าขวบ หน้าซีดเขียว ตัวผอม เท้าเปล่าของแกเปื้อนโคลนขึ้นมาถึงข้อเท้า ที่แปลกพิลึกที่สุดในตัวแกคือผม แกไม่มีเลยสักเส้น “ข้าอยากให้เจ้าแปรขนม้าตัวเล็กให้ที แล้วก็ให้ข้าไถ่ม้าทั้งสามตัวด้วย เจ้าดูแลพวกมันได้มั๊ย”

เด็กชายมองเขาด้วยแววตาท้าทาย “ได้ถ้าข้าอยาก”

ดังกัมขมวดคิ้ว “อย่ามาพูดอย่างนั้นกับข้า ข้าเป็นอัศวินนะ รู้ไว้ซะ”

“ท่านดูไม่เหมือนอัศวิน”

“อัศวินทุกคนดูเหมือนกันหมดหรือเปล่าล่ะ”

“เปล่า แต่พวกเขาคิดดูไม่เหมือนท่านด้วย เข็มขัดดาบของท่านทำจากเชือก”

“ตราบไคที่มันห้อยฝักดาบของข้าได้ก็พอแล้ว เอ้า ไปดูแลม้าของข้าได้แล้ว ถ้าทำดี ข้าจะให้เจ้าทองแดงหนึ่ง แต่ถ้าไม่ดีข้าจะตบป้องหูเจ้าสักป้าบ” เขาไม่รูดูปฏิภิกขิยาของเด็กคอกม้า แต่กลับหลังหันและเอาไหล่ดันเปิดประตูเข้าไป

เขาคาดว่าเรือนพักแรมในโม่งยามนี้คงมีคนแน่น แต่ห้องโถงกลางเกือบว่างเปล่า ลอร์ดชั้นผู้น้อยรุ่นหนุ่มสวมเสื้อคลุมไร้แขนทยอยกอดกันอย่างดี กำลังสลบอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งพลางกรนเบาๆ ใส่แอ่งเหล้าองุ่นที่หกอยู่ นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีใครเลย ดังกัมมองไปรอบๆ อย่างลึกลับจนกระทั่งหญิงตัวท้วมเตี้ยหน้าซีดขาวโผล่ออกมาจากครัวและบอกว่า “อยากนั่งตรงไหนก็นั่งเลยนะ เอาเอลม์ย หรืออาหาร”

“ทั้งสอง” ดังกัมนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง ให้ไกลจากชายที่หลับใหลอยู่

“มีเนื้อแกะอย่างดีย่างกับสมุนไพรสับละเอียด แล้วก็เบ็ดที่ลูกชายข้ายิงได้ เอาอย่างไหนล่ะ”

เขาไม่ได้กินอาหารที่เรือนพักแรมมานานกว่าครึ่งปีแล้วหรือมากกว่านั้น “ทั้งสอง”

หญิงคนนั้นหัวเราะ “เออ ท่านตัวโตขนาดนี้ก็คงกินไหวแหละ” นาง

รินเอลลงไปในเหยือกเหล้าแล้วเอามาให้ที่โต๊ะของเธอ “ต้องการห้องพักคืนนี้ด้วยไหม”

“ไม่” ดังที่ไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าที่นอนฟางนุ่มๆ และหลังคาคุ้มหัว แต่เขาต้องใช้เงินอย่างระมัดระวัง ดังนั้นพื้นดินจึงเพียงพอแล้ว “อาหารสักมื้อ เหล้าเอลสักหน่อย แล้วก็ไปแอสฟอร์ดต่อ นั่นอีกไกลแค่ไหน”

“ขี่ม้าไปก็วันหนึ่ง พอถนนแยกเป็นสองแพร่งตรงโรงสีที่ถูกไฟไหม้ก็ไปต่อทางเหนือ นี่ลูกข้าวดูแลม้าของท่านให้หรือเปล่า หรือวิ่งเล่นหายไปไหนอีกแล้ว”

“เปล่า แกอยู่ตรงนั้นแหละ” ดังกับบอก “ดูเหมือนท่านจะไม่มีลูกค้าเลยนะ”

“คนครึ่งเมืองไปดูการประลองยุทธ์กัน คนของข้าก็คงไปเหมือนกัน ถ้าขายอม พวกเขาจะได้เรือนพักแรมนี้เมื่อข้าจากไป แต่ลูกชายข้าน่าจะอยากเดินทางทำกำไรไปไหนๆ กับพวกทหารมากกว่า พวกสาว ๆ น่าจะชอบถอนหายใจ แล้วก็หัวเราะคิกคักทุกครั้งที่อัครวิณสักคนขี่ม้าผ่านมา ข้าสาบานเลยว่าข้าไม่รู้ว่าทำไม อัครวิณก็รูปร่างหน้าตาเหมือนผู้ชายทั่วไปนั่นแหละ แล้วข้าก็ไม่ยังรู้ว่าการแหงนหน้าหลังม้าจะเปลี่ยนราคาไขไก่ได้” นางส่งสายตามองดังกัด้วยความอยากรู้ ดาบและโล่ของเขาบอกนางเรื่องหนึ่ง แต่เข็มขัดเชือกและเสื้อผ้าเนื้อหยาบนั้นบอกอีกเรื่องหนึ่งเลย “ท่านเองก็จะไปที่การประลองยุทธ์เหมือนกัน”

เขาจับเอลก่อนตอบ มันมีสีน้ำตาลคล้ายถั่ว รสเข้มที่ปลายลิ้นแบบที่เขาชอบเลย “ใช่” เขาบอก “ข้าตั้งใจจะเป็นผู้ชนะ”

“อย่างนั้น” เจ้าของเรือนพักแรมตอบอย่างสุภาพพอสมควร

อีกปากของห้อง ลอร์ดชั้นผู้น้อยรายนั้นยกศีรษะขึ้นมาจากแอ่งเหล้าองุ่นที่นอนอยู่ ใบหน้าของเขาซีดหมอง ฉายแววของคนสุขภาพไม่ดีอยู่ได้ เรือนผมสีน้ำตาลเหมือนทรายยุ่งเหยิงเยี่ยงรังหนู ส่วนคางก็มีต่อเคราสีทองขึ้นปกคลุม เขาเอามืออุปาก กะพริบตาใส่ดังกั แล้วพูดว่า “ข้าผ่านถึงเจ้า” มือของเขาสั่นเทาขณะชี้นิ้วมา “อย่าเข้ามาใกล้ข้านะ ได้ยินมั๊ย อยู่ให้ไกลข้าเลย”

ดังก็จ้องเขาด้วยความไม่แน่ใจ “นายข้า”

เจ้าของเรือนพักแรมโน้มตัวเข้ามาใกล้ “อย่าสนใจรายนี้เลย ท่านเซอร์ เขาเอาแต่ดื่มแล้วก็พูดเรื่องความฝัน ข้าจะไปจัดการเรื่องอาหารให้ล่ะ” นางกุลิกจออกจากไป

“อาหารรี” ลอร์ดซันผู้น้อยพูดออกมาราวกับว่านั่นเป็นคำหยาบคาย เขาไซเซลูกขึ้นยืน มือหนึ่งยันกับโต๊ะเพื่อกันไม่ให้ล้ม “ข้าจะอ้วก” เขาประกาศ ด้านหน้าเสื้อของเขาเป็นสีแดงเกรอะกรังด้วยคราบเหล้าอุ่นหมักหมม “ข้าต้องการนางโลม แต่ที่นี่ไม่มีเลยสักคน หายหน้าไปทุ่งแอสพอร์ทกันหมด หวยเทพโปรดเมตตา ขอเหล้าอุ่นให้ข้าหน่อย” เขาพลุนพลันตัวโงนเงน ออกไปจากห้องโถงกลาง แล้วดังก็ได้ยินเสียงเขาขึ้นบันไดไปพลางร้องเพลงเบาๆ

มนุษย์ผู้น่าสงสาร ดังก็คิด แต่ทำไมเขาถึงคิดว่าเขารู้จักข้าล่ะ เขาครุ่นคิดเรื่องนั้นอยู่ครู่หนึ่งระหว่างดื่มเหล้า

เนื้อแกละนั้นอร่อยเหมือนกันที่เขาเคยกินมา ส่วนเนื้อเป็ดยิ่งอร่อยเข้าไปใหญ่ ปูกับเซอร์รีและเลมอนและไม่มันเยิ้มเหมือนเนื้อเป็ดส่วนใหญ่ เจ้าของเรือนพักแรมนำถั่วอบเนยมาให้ด้วย แล้วก็ขนมปังข้าวโอ๊ตที่ยังคงร้อนกรุ่นจากเตา นี่แหละความหมายของการเป็นอัศวิน เขาบอกตัวเอง ขณะดูเนื้อชิ้นสุดท้ายออกจากกระดูก อาหารดีๆ และเหล้าเอลเมื่อไรก็ตามที่ต้องการ แล้วก็ไม่มีใครมาคอยตบหัวข้า เขาดื่มเอลเหยือกที่สองพร้อมอาหาร ตามด้วยเหยือกที่สามเพื่อให้อาหารลงคอ แล้วก็เหยือกที่สี่เพราะไม่มีใครมาบอกเขาว่าเขาดื่มไม่ได้ และเมื่ออิ่มแล้ว เขาก็จ่ายเหรียญกวางเงินให้หญิงคนนั้นเหรียญหนึ่ง และยังสามารถเหรียญทองแดงเต็มกำมือทอนกลับมา

ฟ้ามืดสนิทแล้วกัสดังก็จะโผล่ออกมาข้างนอก ท้องเขมิม ฝูงใส่เงินเบาเล็กลีน้อย แต่เขาก็รู้สึกดีขณะเดินไปยังคอกม้า เขาได้ยินเสียงม้าร้องเบาๆ อยู่ข้างหน้า “ไจเย็น ไอ่หนู” เสียงของเด็กชายพูด ดังก็รีบขอยเท้าเร็วขึ้น หนัสนี้คือขมวด

เขาพบเด็กคอกม้ากำลังขี่เจ้าธันเดอร์และสวมชุดเกราะของชายชรา เสื้อเกราะไซ่ถักนั้นยาวกว่าตัวเด็ก และเขาก็ต้องดันหมวกเกราะไปข้างหลัง

บนหัวโล้นๆ ไม่อย่างนั้นมันจะคลุมปิดตาแกมิด ทำทางแกดูจริงจังตั้งใจ
อย่างยิ่งและน่าขันอย่างยิ่งด้วย ดังก็หยุดอยู่ที่ประตูคอกม้าและหัวเราะออกมา
เด็กชายมองขึ้นมา หน้าแดงเขิน และเหวี่ยงตัวลงมาที่พื้น “นายข้า
ข้าไม่ได้ตั้งใจจะ...”

“ขโมย” ดังก็พูด พยายามทำเสียงดู “ถอดเกราะออกซะ แล้วก็จง
ดีใจที่ธันเดอร์ไม่เตะหัวโง่ๆ ของเจ้า มันเป็นม้าศึก ไม่ใช่ลูกม้าสำหรับเด็ก”
เด็กชายถอดหมวกเกราะออกแล้วโยนมันลงไปที่กองฟาง “ข้าขี่มันได้ดี
พอๆ กับท่านนั่นแหละ” แกบอก ทำ
ปากเกร็งเต็มที่

“หุบปาก อย่ามาอวดดีใส่ข้า
นะ เลื้อเกราะด้วย ถอดออกซะ
เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่?”

“ข้าจะบอกท่านได้
ยังไงล่ะถ้าหุบปากไว้”

เด็กชายบิดตัวออก
จากเลื้อเกราะ
โซ่ถักและปล่อย
ให้มันตกลงพื้น

“เจ้าอัปาก
เพื่อตอบคำถามได้”

ดังก็บอก “ที่นี้ก็
หยิบเลื้อเกราะขึ้นมา

สะบัดฝุ่นออกแล้ว

เอามันกลับไปไว้ที่เดิม
ที่เจ้าเจอมันเสีย แล้วก็

หมวกเกราะนั้นด้วย เจ้าให้

อาหารม้าตามที่ข้าบอกหรือเปล่า
แปรังชนให้สวิตฟุตหรือยัง”

“แล้ว” เด็กชายตอบขณะสะบัด
เศษฟางออกจากเสื้อเกราะ “ท่านกำลัง
จะไปแอสฟอร์ดไช้ใหม่ พา
ข้าไปด้วยสิ ท่านเซอร์”

เจ้าของเรือนพักแรม
เตือนเขาเรื่องนี้แล้ว “แล้ว
แม่เจ้าจะว่ายังไง”

“แม่ข้าเธอะ” เด็กชายทำ
หน้าย่น “แม่ข้าตายไปแล้ว นาง
ไม่ว่าอะไรหรอก”

เขารู้สึกประหลาดใจ เจ้าของ
เรือนพักแรมคือแม่ของแกมีไชหรือ
บางทีแกอาจจะเป็นแค่เด็กฝึกงานของ
นางก็ได้ ดังก้มินหัวหน้อยๆ จากเหล่า
เอล “เจ้าเป็นเด็กกำพร้ารี” เขาถามอย่าง
ไม่แน่ใจ

“ท่านละ” เด็กชายโต้กลับ

“ข้าเคยเป็น” ดังกี้ยอมรับ จน
กระทั่งชายชรารับข้าไว้

“ถ้าท่านรับข้าไว้ ข้าก็เป็นอัศวิน
ฝึกหัดให้ท่านได้”

“ข้าไม่ต้องการอัศวินฝึกหัด” เขาบอก

“อัศวินทุกคนต้องมีอัศวินฝึกหัด” เด็กชายบอก “และดูว่าท่านจะจำเป็นต้องมียิ่งกว่าคนอื่นทั้งหมดเลย”

ดังกียมก็ขึ้นหู “ส่วนในสายตาข้า เจ้าก็ดูเหมือนจำเป็นต้องถูกตบบ้องหูสักป้าบ ไปเอาข้าวโอ๊ตมาเติมใส่ถุงให้ข้าเสีย ข้าจะเดินทางไปแอสฟอร์ด... คนเดียว”

ถ้าเด็กชายตกใจกลัว แกก็ซ่อนมันไว้อย่างดี
ชั่วครู่หนึ่งแกยืนทำท่ายู่ตรงนั้น แขนกอดอก
แต่ขณะที่ดังกียมกำลังจะเลิกใส่ใจแกนั่นเอง เด็กชาย
ก็กลับหลังหันและเดินไปเอาข้าวโอ๊ต

ดังกียมรู้สึกโล่งอก น่าเสียดายที่ข้าพาแกไป
ไม่ได้...แต่ชีวิตของแกที่เรือนพักแรมนี้ก็ดีขึ้นแล้ว
ดีกว่าที่แกจะมีหากเป็นอัศวินฝึกหัดให้อัศวิน
พเนจรสักคน พาแกไปด้วยจะมีใช้ความกรุณา
หรือ

แต่เขายังคงรู้สึกได้ถึงความผิดหวังของเด็กชาย ขณะที่ขึ้นขี่เจ้าสวิตฟุต และจับสายจูงของเจ้าธันเดอร์ไว้ ดังนั้นก็ตัดสินใจว่าเพนนีทองแดงสักเหรียญ อาจทำให้เด็กชายเบิกบานขึ้น “เอ้า เจ้าหนู สำหรับความช่วยเหลือของเจ้า” เขาดีดเหรียญลงไปให้แก่พร้อมรอยยิ้ม แต่เด็กคอกม้าไม่พยายามจะรับมัน ไปได้เลย มันตกลงไปบนดินระหว่างเท้าเปล่าของแกและแกก็ปล่อยมันไว้เช่นนั้น

ทันทีที่ข้าจากไปแกจะหิบบั่นขึ้นมา ดังที่บอกตัวเอง เขาชักหันม้าตัวเล็กแล้วขี่ออกไปจากเรือนพักแรม พร้อมกับจูงม้าอีกสองตัวไปด้วย ต้นไม้สว่างด้วยแสงจันทร์ ท้องฟ้าไร้เมฆ มีดวงดาวแต่งแต้ม ทว่าขณะมุ่งหน้าไปตามถนน เขาก็รู้สึกได้ว่าเด็กคอกม้ากำลังจ้องมองแผ่นหลังเขาอยู่ ใบหน้าบูดบึ้งและเงียบงัน

เงายามบ่ายกำลังทอดยาวเมื่อดังก็รั้งสายบังเหียนที่ชายทุ่งแอชฟอร์ดอันกว้างใหญ่ มีกระโจมหกสิบหลังตั้งขึ้นบนทุ่งหญ้าแล้ว เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง เหลี่ยมบ้าง กลมบ้าง ทำจากผ้าใบบ้าง ผ้าลินินบ้าง ผ้าไหมบ้าง แต่ทั้งหมดล้วนมีสีสันทดใส พร้อมด้วยธงหางยาวโบกสะบัดจากเสากลาง สดใสมิ่งกว่าทุ่งดอกไม้ป่าด้วยสีแดงเข้มและเหลืองอร่าม สีเขียวและฟ้าเฉดต่างๆ นับไม่ถ้วน สีดำเข้ม เทาและม่วง

ชายชราเคยขี่ม้าไปกับอัศวินพวกนี้
บางคน ส่วนบางคนดั่งก็รู้จักจากเรื่อง
ที่เล่าปากต่อปากในท้องโถงกลางและ
รอบกองไฟ แม้เขาจะไม่เคยเรียนรู้
เวทมนตร์แห่งการอ่านหรือเขียน แต่
ชายชรามุ่งมั่นสอนเขาถึงตราประจำ
ตระกูลต่างๆอย่างไม่ยอมลดละ
โดยมักจะฝึกความจำ
ของเขาขณะที่ขี่ม้าไป
ด้วยกัน นักในดิงเกิล
เป็นของลอร์ดคาร์บอนแห่ง
เขตชายแดน ผู้เชี่ยวชาญ

พิณฮาร์ปสูงพองๆกับทวน กวางสวมมงกุฎเป็นของเซอร์โลโอเนล บาราเธียน
ฉายาอายุหัวเราะ ดั่งก็สังเกตนายพรานของตระกูลทาร์ลีย์ สายฟ้าฟาดสีม่วง
ของตระกูลดอนแดร์เรียน แอปเปิลแดงแห่งฟอสโซเวย์ สิงโตคำรามสีทอง
บนพื้นแดงฉานของแลนนิสเตอร์ เต่าทะเลสีเขียวเข้มแห่งเอสเตอร์มอนต์
กำลังว่ายน้ำอยู่บนพื้นสีเขียวอ่อน กระโจมสีน้ำตาลได้พอม้าสีแดงย่อมเป็นของ
เซอร์อโอโร แบร์ริกเคน แต่เพียงผู้เดียว เขามีฉายาว่าสัตว์ป่าแห่งแบร์ริกเคน
นับแต่เขาล้างหารลอร์ดเควินทิน แบล็กวู้ด เมื่อสามปีก่อนระหว่างการประลอง
ยุทธ์ที่คิงส์แลนดิง ดั่งก็ได้ยินมาว่าเซอร์อโอโรฟาดขวานยาวทู่ๆอย่างแรง
เสียจนมันผ่ากะบังหมวกเกราะของลอร์ดแบล็กวู้ดและไบหน้ำใต้หมวกเกราะ
ด้วย เขาเห็นธงตราของแบล็กวู้ดจำนวนหนึ่งด้วยเช่นกัน อยู่ที่ขอบทุ่ง
ด้านทิศตะวันตก ห่างไกลจากเซอร์อโอโรที่สุดเท่าที่จะทำได้ มาร์แบรนต์,
มัลลิสเตอร์, คาร์จีลล์, เวสเทอร์ลิง, สวอนน์, มัลเลนดอร์, ไฮทาวเวอร์,
ฟลอเรนต์, เฟรย์, เพนโรส, สโตกเวิร์ธ, ดาร์รี, พาร์เรน, ไวส์ด ดูเหมือน
ว่าตระกูลชั้นสูงทุกตระกูลในแดนตะวันตกและได้จะส่งอัศวินสักรายหรือ
สามรายมายังแอชฟอร์ดเพื่อชมโฉมหญิงงามและหาญสู้ในลานประลองเพื่อ
เป็นเกียรติแก่นาง

ทว่า แม้กระโจมของคนเหล่านั้นจะงดงามน่ามองแค่ไหน เขาก็รู้ว่าไม่มีที่สำหรับเขาที่นั่น ผ้าคลุมไหล่ขนสัตว์บางจนใกล้ขาดจะเป็นเครื่องค้ำหัวทั้งหมดที่เขาใช้ในคืนนี้ ในขณะที่พวกลอร์ดและอัศวินกินไก่ตอนและลูกหมูเป็นมื้อค่ำ อาหารของดังก์ก็จะเป็นเนื้อเค็มแข็งๆ หนึ่งเส้น เขารู้ดีว่าถ้าเขาพักแรมบนทุ่งหญ้าอสังการฉูดฉาดนั้น เขาจะต้องทนทุกข์กับการดูแลอย่างไร้เสียงและการเยาะหยันอย่างเปิดเผย คนสองสามคนคงจะแสดงความเมตตาเขา แต่ก็ในลักษณะที่เกือบจะแย่งเข้าไปใหญ่

อัศวินพเนจรจำต้องยึดจับศักดิ์ศรีของตนไว้ให้แน่น เมื่อไม่มีศักดิ์ศรีอัศวินก็มีต่างอะไรจากทหารรับจ้าง ข้าต้องทำตัวให้คู่ควรกับการเป็นหนึ่งในคนพวกนั้น ถ้าข้าต่อสู้ได้ดี ท่านลอร์ดบางรายอาจรับข้าไว้เพื่อรับใช้ในตระกูลของเขา เมื่อนั้นข้าก็จะได้ชี้นำร่วมกับกลุ่มคนผู้ทรงเกียรติ กินเนื้อสดใหม่ทุกค่ำในห้องโถงของปราสาท และตั้งกระโจมของข้าเองที่งานประลองยุทธ์ แต่ข้าต้องแสดงฝีมือให้ดีกว่าก่อนเป็นอันดับแรก เขาจำใจหันหลังให้บริเวณจัดการประลองยุทธ์และนำม้าของตนเข้าไปในหมู่ต้นไม้

ณ ชายขอบของทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ห่างจากตัวเมืองและปราสาทมาไกลครึ่งไมล์เต็ม เขาก็พบสถานที่ที่ล่ำซำหักโค้งก่อให้เกิดเป็นแอ่งน้ำลึกขึ้นมา ต้นอ้อขึ้นหนาตามขอบแอ่ง มีต้นเอลม์ใบครีมขึ้นสูงเหนือต้นไม้ทั้งหมด ต้นหญ้าฤดูใบไม้ผลิที่นั่นมีสีเขียวสดเหมือนธงตราผืนใดๆ ของอัศวินและให้สัมผัสนุ่มมือ ตำแหน่งนี้ดีนักและยังไม่มีใครมาอ้างสิทธิ์ นี่แหละกระโจมของข้า ดังที่บอกตัวเอง กระโจมที่มีใบไม้ต่างหลังคา สีเขียวสดยิ่งกว่าธงตราใดๆ ของพวกไทเรลและเอสเตอร์มอนต์

ม้าของเขามาก่อน หลังจากที่อยู่แลพวกมันแล้ว เขาจึงถอดเสื้อผ้าและเดินลุยลงไปแอ่งน้ำเพื่อชำระล้างคราบฝุ่นจากการเดินทาง “อัศวินที่แท้จริงจะเนื้อตัวสะอาดผุดผ่องเช่นเดียวกับที่มีศีลธรรม” ชายชราพูดไว้เสมอยินกรานว่าพวกเขาจะต้องชำระล้างร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้าทุกครั้งที่ดวงจันทร์ขึ้นรอบใหม่ ไม่ว่าพวกเขาจะตัวเหม็นหรือไม่ บัดนี้เมื่อเขาเป็นอัศวิน ดังที่จึงตั้งปณิธานว่าจะทำแบบเดียวกัน

เขานั่งเปลือยอยู่ที่ใต้ต้นเอลม์ขณะผึ่งตัวให้แห้ง เพลิดเพลินไปกับอากาศ

อบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิที่อาบไล่ผิวขณะมองดูแมลงปอตัวหนึ่งบินเอื่อยๆ ไปตามดงอ้อ ¹ทำไมคนถึงตั้งชื่อมันว่ามังกรบิน¹นะ เขาสงสัย มันไม่มีตรงไหนที่เหมือนมังกรเลย ไข่ว่าดั่งก็จะเคยเห็นมังกรหอก แต่ชายชราจะเคย ดังก็ได้ฟังเรื่องนี้มาครึ่งร้อยรอบแล้ว ที่ว่าเซอร์อาร์ลันยังเป็นแค่เด็กน้อยเท่านั้นตอนที่ปู่ของเขาพาเขาไปยังคิงส์แลนดิ้ง และพวกเขาได้เห็นมังกรตัวสุดท้ายที่นั่นในปีก่อนที่มันจะตาย มันเป็นมังกรตัวเมียสีเขียว ตัวเล็กแกร็น ปีกเหี่ยวยุ่น ไม่มีไขใบไหนของมันฟักออกมาเป็นตัวเลย “บางคนบอกว่าพระราชเอกอนวาทพิชมัน” ชายชราจะเล่า “เอกอนที่สามนะ ไม่ใช่พ่อของพระราชเอเดรอน แต่เป็นองค์ที่คนให้สมญาว่าผู้ทำลายมังกร หรือไม่กี่เอกอนผู้อัปโชค เขากลัวมังกรเพราะเคยเห็นมังกรของน้าชายเขมือบแม่ของเขาเองมาแล้ว ฤดูร้อนหดสั้นลงกว่าเดิมนับแต่มังกรตัวสุดท้ายตายไป ส่วนฤดูหนาวก็ยาวนานและโหดร้ายยิ่งขึ้น”

อากาศเริ่มเย็นลงขณะที่ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงไปใต้ยอดไม้ เมื่อถึงความรู้สึกขลุ่ยที่แขน เขาก็เอาเสื้อตัวยาวและกางเกงติดกับลำต้นเอล์มเพื่อขจัดคราบสกปรกที่ติดแน่นที่สุดออกและสวมพวกมันใหม่อีกครั้ง พรุ่งนี้เขาจะไปตามหาผู้คุมการแข่งขันและลงชื่อสมัครแข่งขัน แต่เขายังมีธุระอื่นๆ ที่ต้องจัดการในคืนนี้หากเขาหวังจะเข้าแข่งขัน

เขาไม่จำเป็นต้องพินิจเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำก็รู้ว่าเขาดูไม่เหมือนอัศวินเท่าไรนัก เขาจึงเอาโล่ของเซอร์อาร์ลันมาดหลังเพื่อแสดงตราประจำตระกูล เมื่อผูกกลามมาแล้ว ดังก็ปล่อยให้พวกมันเล็มหญ้าเขียวที่ขึ้นหนาอยู่ใต้ต้นเอล์มขณะที่เขาออกเดินเท้าไปยังบริเวณจัดการประลองยุทธ์

ในช่วงเวลาปกติ ฟุ้งหญ้านี้จะทำหน้าที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางสำหรับชาวบ้านของเมืองแอสฟอร์ดที่อึกฟ่งแม่น้ำ แต่ตอนนี้มันถูกพลิกโฉมไปแล้ว เมืองที่สองผุดขึ้นมาชั่วข้ามคืน เมืองแห่งผ้าไหมแทนที่จะเป็นก้อนหิน ทุ่งใหญ่โตและงดงามกว่าเมืองพี่ของมัน พ่อค้าจำนวนหลายโหลตั้งแผงขายของเลียบไปตาม

¹ dragonfly (แมลงปอ) แปลตรงตัวได้ว่า มังกรบิน

ขอบทุ่ง ขยายผักปลอดและผลไม้ เชื้อชาติและรองเท้าบูต หนังสือและ
เหยี่ยว ภาชนะดินเผา อัญมณี เครื่องใช้ที่ทำจากดีบุกผสมตะกั่ว เครื่องเทศ
ขนนก และสินค้าอื่นๆทุกประเภท นักเล่นโยนของสลัมือ นักเชิดหุ่นละคร
และนักมายากลเตร็ดเตร่ไปมาในหมู่ชนเพื่อแสดงทักษะฝีมือเรียกลูกค้า...
เช่นเดียวกับโสเภณีและนักกริดกระเป๋าดังก็คอยระวังเอามือกุมเหรียญ
ของตนไว้

เมื่อเขาได้กลิ่นไส้กรอกที่กำลังส่งเสียงฉู่ฉ่าเหนือกองไฟควันโขมง
น้ำลายของเขาก็เริ่มสอ เขาจึงซื้อมาชิ้นหนึ่งด้วยหนึ่งเหรียญทองแดงในถุงเงิน
ของเขาและเหล้าเอลในถ้วยเขาสัตว์เพื่อช่วยให้คล่องคอ ขณะกินเขาก็มองดู
อัศวินไม้เท้าสี่ตัวหนึ่งต่อสู้กับมังกรไม้อีกตัว นักเชิดหุ่นกระบอกที่บังคับมังกร
ก็นำดูด้วยเช่นกัน นางเป็นสาวสวยสูงสง่า มีผิวสีมะกอกและเรือนผมดำ
แห่งชาวดอร์น นางผอมเพรียว ไม่มีทรวงอกใดๆให้พุดถึง แต่ดังก็ชอบ
ใบหน้าของนางและวิธีที่นิ้วของนางบังคับให้มังกรที่ปลายเชือกอ้าปากกับและ
เลื้อยไปมา เขาคงจะโยนเหรียญทองแดงให้หญิงสาวไปแล้วถ้าเขามีเหลือใช้
แต่ตอนนี้เขาจำเป็นต้องใช้เหรียญทุกเหรียญที่มี

มีช่างทำเกราะอยู่ในกลุ่มพ่อค้าอย่างที่เขาหวังไว้ ชายชาวไทรออสไว้เครา
แจกลีน้ำเงินกำลังขายหมวกเกราะหรรษา ดัดเป็นรูปสัตว์ประหลาดในตำนาน
ทั้งนกและสัตว์ป่าต่างๆอันงดงามจับตา ทั้งยังสลักลายด้วยทองและเงิน
ณ ที่อื่น เขายังพบช่างดาบกำลังเร่ขายดาบเหล็กราคาถูก และพบอีกราย
ขายดาบคุณภาพดีกว่ามาก แต่ดาบไม่ใช่สิ่งที่เขาขาด

ชายที่เขาต้องการตัวอยู่สุดปลายแถว เสื้อเกราะใช้ถักชั้นดีและเกราะมือ
รูปเปลือกกุ้งทำจากเหล็กกล้าคู่หนึ่งวางแสดงอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเขา ดังก็ตรวจสอบ
ดูมันอย่างละเอียด “ท่านทำงานดี” เขาพุด

“ไม่มีใครดีกว่า” ช่างเหล็กเป็นชายเตี้ยล่ำสูงไม่เกินห้าฟุต แต่ออกและ
แขนหนาเท่าตัว เขามีเคราดำ มือใหญ่ และไม่มีร่องรอยของความถ่อมตน
เลย

“ข้าต้องการเกราะสำหรับการประลองยุทธ์” ดังก็บอกเขา “ชุดเกราะ
ใช้ถักอย่างดี พร้อมเกราะคอเกราะแข้ง แล้วก็หมวกเกราะใบใหญ่” หมวก

เกราะเหล็กแบบไม่มีกะบังหน้าของชายชรามีขนาดพอดีกับศีรษะของเขา แต่เขาต้องการเกราะป้องกันใบหน้ามากกว่าที่แผ่นเหล็กบังจมูกเพียงอย่างเดียวจะให้ได้

ช่างทำเกราะมองเขาหัวจรดเท้า “ท่านตัวโต แต่ข้าเคยทำชุดเกราะให้คนตัวโตกว่านี้มาแล้ว” เขาเดินออกมาจากหลังโต๊ะ “คุกเข่าสิ ข้าอยากวัดไหล่ของคุณหน่อย นั่นแหละ แล้วก็คอหน้าๆของท่านด้วย” ดังที่คุกเข่า ช่างทำเกราะวางเชือกทำจากหนังดิบขมวดเป็นปมพาดกับขาของเขา ส่งเสียงฮึดเลื่อนสายวัดขึ้นพันรอบลำคอของเขาแล้วส่งเสียงฮึดอีกครั้ง “ยกแขน ไม่ใช่ข้างขวา” เขาส่งเสียงฮึดเป็นครั้งที่สาม “เอ้า ที่นี้ก็ยื่นขึ้นได้แล้ว” ด้านในท่อนขา ความหนาของน่องและขนาดรอบเอวเรียกเสียงฮึดตามมาอีก “ในเกวียนข้าพอจะมีเหล็กที่อาจพอดีตัวของท่าน” ชายคนนั้นบอกเมื่อวัดเสร็จ “ไม่มีทองหรือเงินประดับให้สวยงามหรอกนะ แค่เหล็กกล้าอย่างดี แข็งแรง เรียบง่าย ข้าทำหมวกเกราะที่ดูเหมือนหมวกเกราะ ไม่ใช่หมวกปีกหรือผลไม้ต่างถิ่นพิสดาร แต่เกราะของข้าจะรับใช้ท่านได้ดีกว่าถ้าท่านเกิดถูกทวนทิ่มหน้าเข้า”

“เท่านั้นแหละที่ข้าต้องการ” ดังที่บอก “เท่าไร”

“แปดร้อยกวาง นี่เข้าใจดีแล้วนะ”

“แป/ดร้อยริ” นุ่มมากกว่าที่เขาคาดไว้ “ข้า...ข้าเอาเกราะเก่ามาแลกกับท่านได้ มันทำมาสำหรับคนตัวเล็กกว่านี้...หมวกเกราะแบบไม่มีกะบังหน้า เลือเกราะโซ่ถักตัวยาวถึงเข่า...”

“เพตคนเหล็กขายแต่งงานฝีมือตัวเอง” เขาประกาศ “แต่ข้าอาจเอาเหล็กมาใช้ประโยชน์ได้ ถ้ามันไม่มีสนิมมากเกินไปนัก ข้าก็จะเอาไว้ แล้วคิดค่าชุดเกราะท่านหกร้อย”

ดังที่จะอ้อนวอนให้เพตยกชุดเกราะให้เขาโดยเชื่อไว้ก่อนก็ได้ แต่เขารู้ว่าคำตอบประเภทไหนที่คำขอเช่นนั้นจะได้รับ เขาเดินทางกับชายชรามา นานพอที่จะเรียนรู้ว่าพวกพ่อค่านั้นขึ้นชื่อเรื่องไม่วิใจฉกฉวยเงินร่อยอย่างยิบ บางรายนั้นแทบไม่ต่างจากโจรปล้นเลย “ข้าจะให้ท่านสองเหรียญเงินตอนนี้ แล้ววันพรุ่งนี้ก็เกราะกับเงินที่เหลือ”

ช่างทำเกราะมองพินิจเขาคูหนึ่ง “สองเหรียญซื้อเวลาให้ท่านหนึ่งวัน
หลังจากนั้นข้าจะขายงานข้าให้ชายคนถัดไป”

ดังก์ควักเหรียญวางออกจากถุงใส่เงินแล้ววางมันลงในมือสากด้าน
ของช่างทำเกราะ “ท่านจะได้เงินทั้งหมดแน่นอน ข้าตั้งใจจะเป็นผู้ชนะที่นี่”

“จันรี” เพตเอาฟันกัดเหรียญอันหนึ่ง “แล้วคนอื่นๆนั้น พวกเขา
ทั้งหมดเดินทางมาแค่ให้กำลังใจท่านสินะ”

ดวงจันทร์ขึ้นสูงแล้วว่าเขาจะหันเท้ากลับไปยังต้นเอล์ม ทุ่งแอชฟอร์ด เบื้องหลังเขาสว่างไสวด้วยแสงคบไฟ เสียงบทเพลงและเสียงหัวเราะลอยข้าม ทุ่งหญ้ามา แต่อารมณ์ของเขากลับหม่นหมอง เขาคิดวิธีหาเงินสำหรับชุดเกราะ ได้แค่วิธีเดียวเท่านั้น และถ้าเขาพ่ายแพ้... “ช่วยชนะแค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่ข้า ต้องการ” เขาพึมพำออกมาดังๆ “แค่นี้ไม่หวังมากไปหรอก”

แม้กระนั้นถ้าเป็นชายชราคงไม่กล้าหวังแน่ เซอร์อาร์ลันไม่ได้ประลอง ทวนมานับแต่วันที่เขาตกจากหลังม้าด้วยฝีมือของเจ้าชายแห่งดรากอ้นส์โตน ในการประลองยุทธ์ที่สตอร์มส์เอนด์เมื่อหลายปีก่อน “เชื่อว่าชายทุกคนจะไม่ได้เห็นว่าทำทวนหักไปเจ็ดเล่มระหว่างการต่อสู้กับอัศวินฝีมือดีที่สุดในเจ็ด ราชาอาณาจักร” เขาจะพูดอย่างนั้น “จะหวังให้ข้าทำดีกว่านั้นก็ไม่ได้แล้วละ เพราะงั้นจะให้ข้าลองไปทำไหมกัน”

ดังที่สงสัยว่าอายุของเซอร์อาร์ลันน่าจะเป็นปัจจัยหลักมากกว่าจะเป็นเพราะเจ้าชายแห่งดรากอ้นส์โตน แต่เขาไม่เคยกล้าพูดออกไปเช่นนั้น ชายชราเป็นคนมีศักดิ์ศรี แม้แต่ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต *ข้าว่องไวและ แข็งแรง เขาพูดแบบนั้นตลอด เรื่องจริงสำหรับเขาไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องจริง สำหรับข้า* เขาตั้งต้นบอกตัวเอง

เขากำลังเดินฝ่าดงวัชพืชพลางขบคิดถึงโอกาสของตนอยู่ในหัวเมื่อเห็น แสงไฟวูบไปไหวหวั่นลอดพงหญ้าไม้มา *อะไรนะ* ดังที่ไม่หยุดคิดใดๆ ดาบมาอยู่ในมือของเขาทันควันและเขาก็กำลังวิ่งลุยฝ่าดงหญ้าไป

เขาโผล่พรวดออกไปพร้อมกับส่งเสียงคำรามและคำสบถด่า แต่แล้วก็หยุดชะงักทันควันเมื่อเห็นเด็กชายอยู่ข้างกองไฟ “นี่เจ้า!” เขาลดดาบลง “เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

“อย่างปลา” เด็กชายหัวโล้นตอบ “กินสักหน่อยมัยท่าน”

“ข้าหมายความว่า เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ขโมยม้ามารึเปล่า”

“ข้านั่งท้ายเกวียนมากับชายที่กำลังเอาเนื้อแกะไปส่งที่ปราสาทให้ ท่านลอร์ดแอชฟอร์ด”

“งั้นเจ้าก็ควรรีบไปดูว่าเขาไปแล้วหรือยัง หรือไม่ก็หาเกวียนเล่มอื่น ข้าไม่ยอมให้เจ้าอยู่ที่นั่นหรอก”

“ท่านไล่เข้าไปไม่ได้หรอก” เด็กชายบอกอย่างโอหัง “ข้าเต็มกลิ่นกับ
เรือนพักแรมนั่นแล้ว”

“อย่ามาทำเป็นปากเก่งใส่ข้า” ดังก์เตือน “ข้าควรจะจับเจ้าโยนขึ้น
หลังมาแล้วพาเจ้าส่งกลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้เลย”

“ท่านต้องขี่ม้าไปถึงคิงส์แลนด์นี่” เด็กชายบอก “ท่านจะพลาดการ
ประลองยุทธนะ”

คิงส์แลนด์ ดังก์สงสัยอยู่ครู่หนึ่งว่าตัวเองกำลังถูกล้อเล่นหรือไม่ แต่
เด็กชายไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเขาเองก็เกิดที่คิงส์แลนด์เหมือนกัน อาจจะเป็น
เด็กอนาถาอีกคนจากย่านกันหมด ใครจะโทษแก่ได้ล่ะถ้าอยากไปให้พ้นจาก
ที่นั่น

เขารู้สึกโง่เง่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับถือดาบชูเด็กกำพร้าวัยแปดขวบ
เขาเก็บดาบเข้าฝัก ทำหน้าถมึงทิ้งเพื่อให้เด็กชายเข้าใจว่าเขาจะไม่ทนกับ
เรื่องเหลวไหล อย่างน้อยข้าก็ควรจะตีแกสักป้าบ เขานึก แต่เด็กชายแลดู
น่าสงสารเสียจนเขาทำใจลงไม้ลงมือกับแกไม่ลง เขามองไปรอบๆ ค่ายพักแรม
ไฟกำลังลุกโพลงอยู่ในวงหินที่วางเรียงเป็นระเบียบ มาได้รับการแปรงชน
เสื้อผ้าตากห้อยลงมาจากต้นอัลมเพื่อผึ่งให้แห้งเหนือเปลวไฟ “แล้วเสื้อผ้านั้น
ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้น”

“ข้าชกมัน” เด็กชายบอก “แล้วก็ดูแลพวกม้า ก่อไฟ จับปลาตัวนี้
ข้าคงจะตั้งกระโจมให้ท่านแล้วแต่หาไม่เจอ”

“นั่นไงกระโจมของข้า” ดังกวดมือเหนือศีรษะไปยังกิ่งของต้นเอล์มสูง
ที่ตั้งตระหง่านอยู่เหนือพวกเขา

“นั่นมันต้นไม้” เด็กชายบอก “ไม่ได้รู้ลึกระบายใจอะไร

“มันคือกระโจมหนึ่งเดียวที่อัศวินที่แท้จริงต้องการ ข้าขอนอนใต้หมู่ดาว
ดีกว่านอนในกระโจมคว้นไวมิง”

“แล้วถ้าฝนตกลงล่ะ”

“ต้นไม้จะกำบังข้า”

“ต้นไม้ร่วนนะ”

ดังก่หัวเราะ “ก็ใช่ะสิ เอ้า บอกตรงๆนะ ข้าไม่มีเงิน
ซื้อกระโจมหรอก ส่วนเจ้าก็ควรพลิกปลาได้แล้ว ไม่งั้น
มันจะไหม้ข้างล่างแล้วดิบข้างบน แบบนี้เจ้า
เป็นเด็กในครัวไม่ได้แน่”

“ได้สิถ้าข้าอยาก”

เด็กชายบอก แต่แกก็ยอม
พลิกปลา

“เกิดอะไรขึ้นกับผมของ
เจ้านะ” ดังก่ถาม

“พวกเมสเตอร์โกนมัน
ทิ้ง” เด็กชายรู้สึกลอยขึ้นมา
ทันควันและดิ่งสู่ตอของผ้าคลุมไหล่
สีน้ำตาลเข้มขึ้นมากลุมศีรษะ

ดังก่เคยได้ยินว่าพวก
เมสเตอร์จะทำแบบนั้นเป็น
บางครั้ง เพื่อกำจัดเหาหรือแมลง
หรืออาการเจ็บป่วยบางอย่าง “เจ้าไม่สบายหรือ”

“เปล่า” เด็กชายบอก “ท่านชื่ออะไร”

“ดังก์” เขابอก

เด็กชายอนาถาหัวเราะลั่นราวกับว่านั่นเป็นเรื่องตลกที่สุดที่เคยได้ยินมา “ดังก์เนี่ยนะ” แกพูด “เซอร์ดังก์เหรอ นั่นไม่ใช่ชื่อสำหรับอัศวินเลย มันย่อมาจากดันแคนรี”

ใช่ไหมนะ เท่าที่เขาจำได้ ชายชราเรียกเขาแค่ ดังก์เฉยๆ และเขาก็จำช่วงชีวิตก่อนหน้านี้ได้ไม่มากนัก “ดันแคน ใช่แล้ว” เขابอก “เซอร์ดันแคนแห่ง...” ดังก์ไม่มีชื่อหรือตระกูลอื่นใด เซอร์อาร์ลันพบเขาใช้ชีวิตผจญภัยอยู่ตามช่องและตรอกซอยของย่านกันหมัด เขาไม่เคยรู้จักพ่อหรือแม่ของตัวเอง เขาจะพูดอะไรได้ละ “เซอร์ดันแคนแห่งย่านกันหมัด” ฟังดูไม่สมกับเป็นอัศวินเท่าไรเลย เขาจะใช้เพนนีทรีก็ได้ แต่ถ้าเกิดคนถามว่ามันอยู่ที่ไหนละ ดังก์ไม่เคยไปเพนนีทรี และชายชราก็ไม่ค่อยพูดถึงที่นั่นเท่าไร เขานึกหน้าอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงโพล่งออกไปว่า “เซอร์ดันแคนตัวสูง” เขาสูง ไม่มีใครเถียงเรื่องนี้ได้ และมันก็ฟังดูแข็งแรงดีด้วย

แต่เด็กเจ้าเล่ห์คนนั้นดูจะไม่คิดอย่างนั้น “ข้าไม่เคยได้ยินใครชื่อเซอร์ดันแคนตัวสูง”

“เจ้ารู้จักอัศวินทุกคนในเจ็ดราชาอาณาจักรี่ง”

เด็กชายมองเขาอย่างกล้าหาญ “ก็พวกที่เก่งๆ”

“ข้าเก่งไม่แพ้ใคร หลังจากการประลองยุทธ์นี้ พวกเขาจะได้รู้กัน เจ้ามีชื่อไหม เจ้าหัวขโมย”

เด็กชายลั่นเล “ใช่” แกบอก

ดังก์ไม่ได้หัวเราะ หัวของแกดูเหมือนไข่จริง ๆ นั่นแหละ พวกเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ บางทีก็ใจร้าย พวกผู้ชายที่โตแล้วก็เหมือนกัน “ใช่” เขาเอ่ย “ข้าควรจะซ้อมเจ้าให้แน่นแล้วส่งเจ้ากลับไปตามทางของเจ้า แต่ความจริงมีอยู่ว่าข้าไม่มีกระโຈມ และข้าก็ไม่มีอัศวินฝึกหัดด้วย ถ้าเจ้าสาบานว่าจะทำตามคำสั่ง ข้าจะยอมให้เจ้ารับใช้ข้าระหว่างการแข่งขันประลองยุทธ์ หลังจากนั้นเอาละ ไว้เราค่อยมาดูก่อน ถ้าข้าตัดสินใจว่าเลี้ยวเจ้าแล้วไม่เสียข้าวสุก เจ้าก็จะมีเสื้อผ้าห่มกายและอาหารใส่ท้อง เสื้อผ้าอาจจะเป็นผ้าทอเนื้อหยาบ ส่วนอาหารก็เป็นเนื้อเค็มกับปลาเค็ม อาจจะมีเนื้อกวางบ้างบางครั้งในกรณีที่ไม่มี

คนดูแลปายอยู่ แต่เจ้าจะไม่มีวันหิวโหย แล้วข้าก็สัญญาว่าจะไม่ตีเจ้า เว้นแต่เวลาที่เจ้าสมควรโดน”

ไชย์ยิ้ม “ได้เลย นายข้า”

“เซอร์” ดังก่แก้ไข “ข้าเป็นแค่อัศวินพเนจร” เขาสงสัยว่าชายชรา กำลังมองลงมาหรือไม่ ข้าจะสอนศาสตร์แห่งการต่อสู้ให้แก่ เหมือนอย่างที่ท่านเคยสอนข้า ท่านเซอร์ แกดูเป็นเด็กมีแวว ลักวันหนึ่งแกอาจได้เป็นอัศวินก็ได้

เนื้อปลาร้างในยังคงดิบอยู่เล็กน้อยเมื่อพวกเขากินมัน และเด็กชายก็แกะก้างออกไม่หมด แต่มันก็ยังมึรสชาติดีกว่าเนื้อเค็มแข็งๆ เยอะ

ไม่นานไชย์ก็ผล็อยหลับไปข้างกองไฟที่กำลังมอดดับ ดังก่นอนหงายอยู่ใกล้ๆ มือใหญ่ของเขาวางอยู่ใต้ศีรษะ ขณะที่สายตาจับจ้องไปยังท้องฟ้ายามราตรี เขาได้ยินเสียงดนตรีแว่วมาไกลๆ จากบริเวณจัดการประลองยุทธ์ที่ห่างออกไปครึ่งไมล์ ดวงดาวดาราตาเป็นพันเป็นหมื่นดวง ดวงหนึ่งตกลงมาขณะที่เขามองดู แสงสีเขียวจ้ามืดทางยาวสว่างวาบขึ้นบนฟ้ามืดมิดแล้วหายวับไป

ดาวตกนำโชคดีมาสู่ผู้ที่ได้เห็น ดังก่คิด แต่บ้านนี้คนอื่นๆ คงอยู่ในกระโจมของตัวเองกันหมดแล้วจึงมองขึ้นไปยังผืนผ้าไหมแทนที่จะเป็นผืนฟ้า โชคดีจึงเป็นของข้าแต่เพียงผู้เดียว

ในตอนเช้า เขาตื่นขึ้นมามีเสียงไก่ขัน ไชย์ยังอยู่ที่เดิม นอนขดตัวอยู่ใต้ผ้าคลุมไหล่ผืนที่ดีที่สุดเป็นอันดับสองของชายชรา เอ้า อย่างน้อยเด็กคนนี้ก็ไม่ได้แอบหนีหายไปตอนกลางคืนละนะ เขาใช้เท้าสะกิดปลุกแก “ตื่น เรามีนานต้องทำ” เด็กชายตื่นเร็วพอควรและเอามือขยี้ตา “ช่วยข้าใส่อาวนให้สวิตฟุตี้” ดังก่บอก

“แล้วมือเข้าล่ะ”

“มีเนื้อเค็มไง หลังจากทำงานเสร็จแล้ว”

“ข้าอยากกินเจ้ามันนั่นมากกว่า” ไชย์บอก “ท่านเซอร์”

“เจ้าจะกินกำปั้นข้าถ้าไม่ทำตามที่ข้าสั่ง ไปเอาแปรงมา อยู่ในถุงข้างอาวน

ไซ โบนั้นแหละ”

ทั้งสองแปรขนสีน้ำตาลแดงอ่อนของม้าตัวเล็ก วางอานที่ดีที่สุดของ เซอร์อาร์ลันลงบนหลังของมัน แล้วรัดให้แน่น ดังที่เห็นว่าไซทำงานได้ดีเมื่อ แก่ตั้งใจทำ

“ข้าคงไม่อยู่เกือบทั้งวัน” เขาบอกเด็กชายขณะขึ้นม้า
“เจ้าต้องอยู่ที่นี้ ดูแลค่ายพักให้เรียบร้อย คอยดูไม่ให้
มีหัวขโมย คนอื่นๆ มาจู่จี้กัน”

“ข้าขอดาบไว้ไล่พวกนั้นได้ไหม” ไซถาม
ดังที่เห็นว่าแกมีหยันดาบสีฟ้า ฟ้าเข้มอย่างยิ่งจนแทบ
จะม่วง หัวโล้นของแกทำให้ดวงตานั้นดูโตขึ้น

“ไม่ได้” ดังที่บอก “มีดก็พอแล้ว และเจ้า
ต้องอยู่ที่นี้ตอนข้ากลับมา ได้ยินมั๊ย ถ้าปล้นข้า
แล้วหนีไป ข้าจะตามล่าเจ้า ข้าสาบานเลย
พร้อมกับหมา”

“ท่านไม่มีหมาสักตัว” ไซ
ตั้งข้อสังเกต

“ข้าจะหมา” ดังที่บอก “เพื่อเจ้าโดยเฉพาะเลย” เขาชักหัวของสวิตฟุต
ให้หันไปทางทุ่งหญ้าและจากไปด้วยฝีเท้าเหยาะๆ ใจหวังว่าคำขู่นั้นจะเพียงพอ
ให้เด็กชายซื่อสัตย์ หากไม่นับเลื้อบนตัว ชุดเกราะในถุงกระสอบ และม้า
ได้ร่างของเขาแล้ว ทุกสิ่งที่ดังที่เป็นเจ้าของในโลกนี้ก็อยู่ที่ค่ายนั้นทั้งสิ้น ข้าไ้

บรมโงทไฉนเจ้าเด็กนั้นมาจนถึงปานนี้ แต่นี้ก็ไม่ต่างจากที่ชายชราเคยทำให้ข้า
เลย เขาตริตรอง เทพมารดาคงส่งแกลมาหาข้าเพื่อที่ข้าจะได้ขัดใช้หนี้สิน

ขณะที่ข้ามทุ่งหญ้าไป เขาได้ยินเสียงค้อนแก้งๆ ดังมาจากริมแม่น้ำ
ที่ซึ่งเหล่าช่างไม้กำลังตอกตะปูรั้วกันสนามแห่งทวนและต่ออัฒจันทร์ยกสูง
สำหรับผู้ชม มีกระโจมใหม่ๆ สองสามหลังผุดขึ้นมาด้วย ขณะที่พวกอัศวิน
ที่มาก่อนหน้ากำลังนอนหลับพักผ่อนจากความสนุกครื้นเครงของเมื่อคืน หรือไม่ก็
นั่งกินอาหารเช้า ดังที่ได้กลิ่นของควั่นไม้และเบคอนด้วยเช่นกัน

ทางทิศเหนือของทุ่งหญ้ามี่แม่น้ำคือกิลล์เวนต์ไหลผ่าน มันเป็นสาขา
ของแม่น้ำเมนเดอร์อันยิ่งใหญ่ ถัดจากบริเวณน้ำตื้นไปมีตัวเมืองและปราสาท
ตั้งอยู่ ดังที่เคยเห็นเมืองที่เป็นตลาดมากมายระหว่างเดินทางไปกับชายชรา
เมืองนี้สวยงามกว่าเมืองอื่นส่วนใหญ่ บ้านหลังคามุงใบไม้แห้ง ผืนทางปูนขาว
มีอะไรบางอย่างที่ทำให้ความรู้สึกเชื่อเชื่องเป็นกันเอง ตอนที่ยังเด็กกว่านี้ เขาเคย
สงสัยว่าการอาศัยอยู่ในสถานที่เช่นนั้นจะเป็นอย่างไร การได้นอนโดยมีหลังคา
คุ้มหัวทุกคืนและตื่นขึ้นมาเจอผนังเดิมที่มรอบตัวทุกเช้า *อีกไม่นานข้าก็อาจจะ
ได้รู้ ใช่แล้ว และเจ้าใช่ด้วย* เรื่องนั้นอาจเกิดขึ้นได้ เรื่องแปลกประหลาด
กว่านี้เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน

ปราสาทแอสฟอร์ดเป็นสิ่งก่อสร้างหินรูปร่างสามเหลี่ยม แต่ละมุมมีหอคอย
กลมสูงสามสิบฟุต กำแพงมีใบสอหนาทอดอยู่ระหว่างหอคอยเหล่านั้น ธง
ตราสีส้มโบกสะบัดจากเชิงเทิน แสดงให้เห็นตรารูปบั้งกับดวงอาทิตย์สีขาวของ
ท่านลอร์ดเจ้าของปราสาท ทหารในชุดเครื่องแบบสีขาว-ส้มยืนอยู่นอกประตู
ปราสาทพร้อมด้วยหอกปลายขวาน คอยมองตรวจผู้คนผ่านเข้าออก แต่ก็
ดูเหมือนจะมุ่งเน้นกับการหยอกเินหญิงรีดนมหน้าตาน่ารักมากกว่าจะกันใคร
ไม่ให้เข้าไป ดังที่ครั้งหนึ่งเคยทำให้หยุดตรงหน้าชายร่างเตี้ยไว้เวลาที่เขาเข้าใจว่า
เป็นหัวหน้าและถามถึงผู้คุมการประลองยุทธ์

“คนที่ท่านต้องไปพบชื่อพลัมเมอร์ เขาเป็นพ่อบ้านของที่นี่ ข้าจะพาไป
เอง”

ภายในลานปราสาท เด็กคอกม้ารับสวิตฟุตไปจากเขา ดังที่เอาโล่
ที่บุบเป็นของเซอร์อาร์ลันพาดบาและตามหัวหน้าทหารยามไปด้านหลังคอกม้า

ลู่หอคอยเล็กๆ ที่สร้างเข้าไปในมุมกำแพงชั้นนอกของปราสาท บันไดหินสูงชัน
นำขึ้นไปสู่ทางเดินบนกำแพง “มาลงชื่อประลองแทงทวนให้เจ้านายริ” หัวหน้า
ทหารยามถามขณะที่พวกเขาขึ้นบันไดไป

“ลงชื่อของข้าเองนี่แหละ”

“นั่นรี” นั่นเขายิ้มเยาะหรือเปล่า ดังก็ไม่แน่ใจ “ประตูปานนั้นนะ
จัดการเองต่อได้เลยนะ ข้าจะกลับไปประจำที่”

เมื่อดังก็ผลักประตูเข้าไป พ่อบ้านกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าและ
เขียนบางอย่างลงบนแผ่นหนังจารึกด้วยปากกาขนนก เขามีผมสีเทาที่กำลัง
บางลงและใบหน้าแคบตอบ “ว่าไง” เขาถามขณะเงยหน้าขึ้นมา “ต้องการ
อะไรรี พ่อหนุ่ม”

ดังก็ดึงประตูปิด “ท่านคือพ่อบ้านพลัมเมอร์ไรโซไหม ข้ามาเข้าร่วม
การประลองยุทธ์ มาลงชื่อประลองแทงทวน”

พลัมเมอร์ไรโซปาก “การประลองยุทธ์ของนายข้าเป็นการแข่งขันกัน
ของอัศวิน ท่านเป็นอัศวินหรือเปล่า”

เขาพยักหน้า พลางสงสัยว่าหูของตัวเองแดงหรือไม่

“อัศวินที่มีชื่อด้วยกระมัง”

“ดังก็” นี่เขาพูด ชื่อนั้นออกไปทำไม “เซอร์ดันแคนตัวสูง”

“แล้วท่านมาจากไหนหรือ เซอร์ดันแคนตัวสูง”

“ทุกที่ ข้าเป็นอัศวินฝึกหัดให้เซอร์อาร์ลันแห่งเพนนิทรีตั้งแต่อายุได้
ห้าหกขวบ นี่โล่ของเขา” เขาแสดงมันให้พ่อบ้านดู “เขาจะเดินทางมาที่การ
ประลองยุทธ์นี้ แต่เกิดเจ็บไข้อย่างสาหัส ข้าก็เลยมาแทนที่ เขาแต่งตั้งข้าเป็น
อัศวินก่อนที่จะล้มลง ด้วยดาบของเขาเอง” ดังก็ชักดาบยาวออกมาวางลงบน
โต๊ะไม้ที่มีรอยขีดข่วนซึ่งตั้งขวางระหว่างพวกเขา

ผู้คุมการประลองทวนเพียงแค่มองมองดูดาบเล่มนั้น “นั่นนะใช่ดาบ
แน่ แต่ข้าไม่เคยได้ยินชื่ออาร์ลันแห่งเพนนิทรีคนนี้เลย ท่านบอกว่าท่านเคย
เป็นอัศวินฝึกหัดของเขาหรือ”

“เขาพูดอยู่เสมอว่าเขาตั้งใจจะให้ข้าเป็นอัศวินเหมือนอย่างเขา ตอนที่
เขากำลังจะตาย เขาเรียกหาดาบยาวของเขาและบอกให้ข้าคุกเข่า เขาเตะดาบ

ที่ไหล่ขาเข้าครึ่งหนึ่งและอีกครึ่งที่ไหล่ซ้าย แล้วก็พูดอะไรบางอย่าง พอข้า
ยืนขึ้นมาเขาก็บอกว่าข้าเป็นอัศวินแล้ว”

“ฮือ” ชายที่ชื่อพลัมเมอร์เอามืออุดจมูก
“จริงอยู่ที่อัศวินคนไหนก็แต่งตั้ให้ใคร

เป็นอัศวินได้ แต่การสวดมนต์ตลอดทั้งคืนและได้รับการเจิมโดยนักบวช ก่อนที่จะสาบานตนนั้นถูกต้องตามธรรมเนียมมากกว่า มีใครเป็นพยานตอน ท่านได้รับแต่งตั้งไหม”

“มีแต่นกโรบินตัวหนึ่งบนต้นธอร์นเท่านั้น ข้าได้ยินเสียงมันขณะที่ ชายชรากล่าวถ้อยคำ เขาสั่งให้ข้าเป็นอัศวินที่ดีและซื่อสัตย์ เชื้อฟ่งคำสอน ของทวยเทพทั้งเจ็ด ปกป้องผู้อ่อนแอและบริสุทธิ์ รับใช้นายของข้าอย่างภักดี และปกป้องอาณาจักรด้วยกำลังทั้งหมดที่ข้ามี และข้าก็สาบานว่าจะทำดังนั้น”

“แน่นอน” พลัมเมอร์มิได้ลดตัวลงมาเรียกเขาว่า ท่านเซอร์ ดังที่ อดลิ่งเกตไม่ได้ “ข้าต้องปรึกษาลอร์ดแอสฟอร์ดก่อน มีอัศวินดี ๆ คนไหน ที่มารวมตัวอยู่ที่รู้จักท่านหรือนายผู้ลี้ภัยของท่านบ้างไหม”

ดังนั้นก็ได้อยู่คู่หนึ่ง “มีกระโຈມหนึ่งติดตรงตราของตระกูลดอนแดร์เรียน ไซมัย ธงดำมีสายฟ้าฟาดสีม่วงนะ”

“นั่นเป็นกระโຈມของเซอร์แมนเฟร็ดจากตระกูลนั้น”

“เซอร์อาร์ลันเคยรับใช้ลอร์ดบิดาของเขาในดอร์นเมื่อสามปีก่อน เซอร์ แมนเฟร็ดอาจจำข้าได้”

“งั้นข้าขอแนะนำให้ท่านไปคุยกับเขา ถ้าเขารับรองให้ท่านได้ ก็พาเขา มาที่นี้กับท่านในวันพรุ่งนี้ เวลาเดียวกันนี้”

“ข้าจะทำดังนั้น นายข้า” เขาเริ่มออกเดินไปที่ประตู

“เซอร์ดันแคน” พ่อบ้านร้องเรียกตามหลังเขา

ดังนั้นก็หันกลับไป

“ท่านรู้ใช่ไหม” ชายผู้นั้นเอ่ย “ว่าคนที่พ่ายแพ้การประลองยุทธ์จะต้อง ยกอาวุธ เกราะ และม้าให้แก่ผู้ชนะ และจะต้องไถ่มันคืนมา”

“ข้ารู้”

“แล้วท่านมีเงินจ่ายค่าไถ่นั้นหรือ”

ตอนนี้เขารู้ว่าหูดตัวเองแดง “ข้าจะไม่จำเป็นต้องใช้เงิน” เขาบอก ภาวนาในใจว่านั่นคือความจริง สิ่งเดียวที่ข้าต้องการคือชัยชนะหนึ่งครั้ง ถ้าข้า ชนะการประลองแหงทวนรอบแรก ข้าก็จะได้ชุดเกราะ ม้า หรือไม่ก็ทองคำ ของผู้แพ้ แต่ข้าเองก็อาจเป็นผู้แพ้ได้เหมือนกัน

เขาเดินลงบันไดไปช้าๆ ไม่เต็มใจทำสิ่งที่เขาจะต้องทำเป็นอันดับต่อไป เมื่ออยู่ในลานปราสาท เขาคว้าคอเสื้อของเด็กคอกม้าคนหนึ่งไว้ “ข้าต้องคุยกับคนคุมม้าของลอร์ดแอสฟอร์ด”

“ข้าจะไปตามให้”

ในคอกม้าเย็นและมืดสลัว พ่อม้าสี่เท้าจอมพยศอ้าปากกับขู่เขาขณะที่เขาเดินผ่าน แต่สวิตฟุตแคร้องเบาๆ และเอาจมูกดมมือเขาเมื่อเขายกมือขึ้นไป ที่จมูกของมัน “เจ้าเป็นเด็กดีใช่ไหม” เขาพูดเสียงเบาต่ำ ชายชราพูดอยู่เสมอว่าอัศวินไม่ควรรักม้าเพราะม้าจำนวนไม่น้อยมักตายไประหว่างอยู่ในความดูแลของเรา แต่ชายชราก็ไม่เคยฟังคำเตือนของตัวเองเช่นกัน ดังที่เห็นอยู่บ่อยๆ ว่าเขาใช้เหรียญทองแดงอันสุดท้ายที่มีซื้อแอปเปิลให้เจ้าเซสตันตเฒ่า หรือไม่ก็ข้าวโอ๊ตให้สวิตฟุตกับธันเดอร์ ม้าพันธุ์เล็กตัวนี้เป็นม้าที่เซอร์อาร์ลันใช้สำหรับขี่เดินทางและมันก็แบกเขาไปไหนๆ เป็นพันๆ ไมล์ ขึ้นเหนือล่องใต้ไปในเจ็ดราชอาณาจักรโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ดังที่รู้สึกราวกับว่าเขากำลังทรยศเพื่อนเก่า แต่เขามิทางเลือกอันใดเล่า เซสตันตแก่เกินกว่าจะมีค่าอะไรมาอยู่แล้ว ส่วนธันเดอร์จะต้องให้เขาใช้ในการประลองทวน

เวลาผ่านไปสักพักก่อนที่คนคุมม้าจะยอมลดตัวลงมาหาเขา ขณะรอดังที่ได้ยินเสียงแหลมของทรมันเบ็ดดังมาจากกำแพงและเสียงผู้คนอื้ออึงในลานปราสาท ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เขาจึงจูงสวิตฟุตไปที่ประตูคอกม้าเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น อัศวินกลุ่มใหญ่และพลธนูบนหลังม้ากำลังหลั่งไหลผ่านเข้าประตูปราสาทเข้ามา ชายหนึ่งร้อยคนเป็นอย่างน้อยกำลังขี่ม้าที่งามสง่าที่สุดเท่าที่ดังที่เคยเห็นมา ท่านลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่สักคนเดินทางมา เขาคว้าแขนของเด็กคอกม้าคนหนึ่งไว้ขณะที่แกวิ่งผ่านมา “พวกเขาคือใครกันนี่”

เด็กชายมองเขาแปลกๆ “ท่านไม่เห็นธงตราสีม่วง” แกกระซอกเขาให้หลุดแล้วรีบจากไป

ธงตรา...ขณะที่ดังกัหันหน้าไป ลมแรงวูบหนึ่งก็พัดธงสามเหลี่ยมทำจากผ้าไหมสีด่างที่ปลายสุดของท่อนไม้ยาวให้สะบัดขึ้น แล้วมังกรสามหัวอันดุตันของตระกูลทาร์แกเรียนก็ดูคล้ายจะแผ่สยายปีกและพ่นไฟสีแดงฉานออกมา ผู้เชิญธงคืออัศวินตัวสูงในชุดเกราะเกล็ดสีขาวยาวสลักลายทอง ผ้าคลุม

ไพล่สี่ขาบริสุทธ์แผ่ลงมาจากไพล่ ข่ายบนหลังม้าอีกสองคนสวมชุดเกราะ
สี่ขาตั้งแต่หัวจรดเท้าเช่นกัน อัศวินราชองครักษ์พร้อมด้วยธงประจำราชวงศ์
ไม่น่าแปลกใจที่ลอร์ดแอสฟอร์ดและเหล่าลูกชายของเขาจะรีบออกจากประตู
ป้อมไป รวมถึงหญิงงามแห่งการประลองด้วย นางเป็นหญิงสาวตัวเตี้ย
ผมสีเหลือง ใบหน้ากลมสีชมพู

“ข้าว่านางไม่เห็นจะงามเลย” ดังก็คิด สาวเซ็ดหุ่นกระบอกคนนั้นน่ารัก
กว่าอีก

“เจ้าหนุ่ม ทั้งม้าแก่นั้นเสีย แล้วมาดูแลม้าข้า”

ชายคนหนึ่งลงจากหลังม้าตรงหน้าคอกม้า เขากำลังพูดกับข้า ดังก็
รู้สึกตัวขึ้นมา “ข้าไม่ใช่เด็กคอกม้าละ นายข้า”

“ฉลาดไม่พออะไรละ” ผู้พูดสวมผ้าคลุมไพล่สีดำลิบผ้าแพรสีแดงเข้ม
แต่ข้างใต้ นั่นคือเครื่องแต่งกายสีสดสว่างดุจเปลวเพลิง ทั้งสีแดง เหลือง
และทอง เขาตัวเพรียวบางเหยียดตรงดุจกริช แต่สูงแค่ปานกลาง อายุของเขา
ใกล้เคียงกับดังก็ ผมหยักศกสีทอง-เงินล้อมกรอบใบหน้าคมสันยโส คิ้วโค้ง
โหนกแก้มเป็นสัน จมูกโด่ง ผิวเนียนซีดขาวไม่มีจุดต่างตำ นัยน์ตาของเขา
เป็นสีม่วงเข้ม “ถ้าเจ้าดูแลม้าไม่ได้ ก็จงไปเอาเหล่านู่นกับสาวน่ารักสักคน
มาให้ข้า”

“ข้า...นายข้า อภัยให้ข้าด้วย ข้ามิใช่ชายรับใช้เช่นกัน ข้าได้รับเกียรติ
ให้เป็นอัศวิน”

“อัศวินถึงคราวตกต่ำแล้วสิ” เจ้าชายหนุ่มว่า แต่จากนั้นเด็กคอกม้า
คนหนึ่งก็รีบวิ่งมา เขาจึงหันไปส่งบังเหียนม้าพันธุ์เล็กอันงดงามมีสีน้ำตาลแดง
ดุจเลือดให้เด็กแทน ดังก็ถูกลืมไปในทันที เขารู้สึกโล่งอกและหลบกลับเข้าไป
ในคอกม้าเพื่อรอคนคุมม้า แค่อายุใกล้เคียงเหล่าทาสลอร์ดที่อยู่ในกระโจมเขา
ก็รู้สึกอึดอัดพอแล้ว เขาไม่มีกิจธุระอันใดที่จะพูดคุยกับเจ้าชายหรอก

เขาไม่สงสัยเลยว่าหนุ่มรูปงามคนนั้นคือเจ้าชายหรือไม่ ทาร์เกเรียน
คือสายเลือดของวาลีเรียที่สูญหาย ณ อีกฟากทะเล และเรือนผมสีทอง-เงิน
กับนัยน์ตาสีม่วงก็ทำให้พวกเขาแตกต่างจากคนทั่วไป ดังก็รู้ว่าเจ้าชายเบเลอร์
นั้นแก่กว่านี้ แต่ชายหนุ่มคนนี้อาจเป็นโอรสองค์หนึ่งของเจ้าชายเบเลอร์ก็ได้

ซึ่งก็คือวาลาร์ ผู้มักได้รับการเรียกขานว่าเจ้าชายหนุ่มเพื่อให้แตกต่างจากบิดาหรือไม่ก็อาจจะเป็นมาทริส ฉายาเจ้าชายหนุ่มยิ่งกว่า ดังที่ตัวตลกหลวงของลอร์ดสวอนน์เฒ่าตั้งให้ ยังมีเจ้าชายองค์อื่นๆ อีก เป็นลูกพี่ลูกน้องกับวาลาร์และมาทริส พระราชาเดรอนผู้ประเสริฐ² มีลูกชายที่โตเป็นหนุ่มแล้วสี่คน สามคนมีลูกชายของตัวเองแล้ว เชื้อสายของพระราชามังกรเกือบสูญสิ้นไปในยุคของบิดาของพระราชเดรอน แต่ใครๆ ก็พูดกันทั่วไปว่าเดรอนที่สองและเหล่าลูกชายของพระองค์ทำให้การสืบสันตติวงศ์มั่นคงไปตลอดกาล

“เจ้าหนุ่มนั่นนะ เจ้าถามหาข้าใช่มั๊ย” คนคุมม้าของลอร์ดแอชฟอร์ดมีใบหน้าแดงเรื่อที่ยิ่งแดงเข้าไปใหญ่ด้วยชุดเครื่องแบบสีส้มของเขา และมีลักษณะการพูดห้วนๆ “มีอะไร ข้าไม่มีเวลาจะมา...”

“ข้าอยากขายม้าตัวนี้” ดังที่รีบพูดแทรกขึ้นมาก่อนที่ชายผู้นี้จะไล่เขา “มันเป็นม้าดี ฝึกหัดมันคง...”

“ข้าไม่มีเวลาละ ข้าบอกเลย” ชายผู้นั้นแค่ปรายตามองสวิตฟุตบอล “ลอร์ดแอชฟอร์ดนายของข้าไม่จำเป็นต้องใช้ม้าแบบนี้ พามันไปในเมืองลี เฮนลี อาจจะให้เจ้าได้สักหนึ่งหรือสามเหรียญเงิน” แล้วเขาก็หันกลับไปอย่างรวดเร็ว

“ขอบคุณ นายข้า” ดังที่พูดก่อนที่จะเขาจะไป “นายข้า พระราชาเสด็จมาหรือ”

คนคุมม้าหัวเราะเยาะเขา “เปล่าๆ ขอคุณทวยเทพ แค่ว่าเจ้าชายพวกนี้มาก่อวณก็เหนื่อยยากพอแล้ว ข้าจะไปหาคอกม้าที่ไหนมาให้ม้าทั้งหมดนั้นกันล่ะ ไหนจะฟางอีก” เขาก้าวฉับๆออกไปพลางตะโกนใส่พวกเด็กคอกม้า

กว่าดั่งก็จะออกมาจากคอกม้า ลอร์ดแอชฟอร์ดก็พบบรรดาเจ้าชายผู้เป็นแขกไปที่ห้องโถงแล้ว แต่อัศวินราชองครักษ์สองคนในชุดเกราะสีขาวยและผ้าคลุมไหล่สีขาวหิมะยังคงอ้อยอิ่งอยู่ในลานปราสาท กำลังพูดคุยกับหัวหน้าทหารยาม ดังที่หยุดตรงหน้าพวกเขา “นายข้าทั้งหลาย ข้าคือเซอร์ดันแคนตัวสูง”

² ฉายาของพระราชเดรอน ทาร์เกรียน ที่สอง

“ยินดีที่ได้รู้จัก เซอร์ดันแคน” อัศวินชุดขาวคนที่ตัวใหญ่กว่าตอบ “ข้า เซอร์โรแลนด์ เครกฮอลล์ ส่วนนี้คือพี่น้องร่วมสาบานของข้า เซอร์ดอนเนล แห่งดัสเคนเดล”

อัศวินยอดฝีมือทั้งเจ็ดแห่งหน่วยราชองครักษ์คือนักรบที่เก่งกาจที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร อาจเป็นรองก็แค่เจ้าชายมกุฎราชกุมารเบเลอร์ดอม หักทวนเอง “พวกท่านมาประลองทวนหรือ” ดังกัถามด้วยความกังวล

“เป็นการไม่สมควรที่เราจะขึ้นมาต่อสู้กับคนที่เราสาบานว่าจะปกป้อง” เซอร์ดอนเนลตอบ เขามีเคราและผมสีแดง

“เจ้าชายวาลาร์ได้รับเกียรติให้เป็นหนึ่งในตัวแทนเข้าสู่ของเลดี้แอชฟอร์ด” เซอร์โรแลนด์อธิบาย “และลูกพี่ลูกน้องสองคนของเขาก็ตั้งใจจะเข้าแข่งขัน พวกเราที่เหลือแค่มาดูเท่านั้น”

ดังกลังอกและกล่าวขอบคุณอัศวินชุดขาวสำหรับความกรุณา และขี่ม้าผ่านประตูปราสาทออกไปก่อนที่เจ้าชายอีกองค์จะนึกเรียกใช้เขา เจ้าชายสามองค์ เขาคุ่นคิดขณะขี่ม้าไปทางถนนของเมืองแอชฟอร์ด วาลาร์เป็นบุตรชายคนโตของเจ้าชายเบเลอร์ด รัชทายาทอันดับที่สองของบัลลังก์เหล็ก